

יילת צבוע העומד על הדם

לכטותה במתקלשון של אלימות מילולית, אלימות שבשתיקה וכו'.

שיכבה זו היא גם הנהגית הכלכלית משליטה בהמון נחשל זה. מצב זה מתגלה בארץ בצורתו הקלסית, ותואם לחלוטין את הטיפוס האיריאלי" התיאורטי והמבוסס בתנועת הליכוד ובגרורותיה. פן אחד של תנועה זאת מייצג את ההמון המשתלהב ואחוז התזוית לשמע הדמגוגיה הסוציאלי-דתית-לאומנית. רבים הקשורים בפן זה שייכים לעדות המיזרח. צידה האחר של אותה תנועה הוא חלק מהמעמד הבורגני ורובני, המעוררים רוחותיות זאת, ושהינם כמעט על טהרת עדות אשכנז.

דמותו הרוחנית של כן-אליעזר עולה בבירור בהתייחסו כבאב ל"יצירת הפרולטריון על-ידי המערך", וזו גם אחת מטעויותיו הבסיסיות בניתוח החברה הישראלית (במידה שהוא עושה זאת). ומכאן גם נקודות-המוצא לשיטת-הפעולה הפוליטי שלו עם הימין.

כן-אליעזר אינו מכין — בגלל פרדיגמות החשיבה המאפיינת את מפלגתו — שאלו המערך היה מצליח ליצור פרולטריון אמיתי, לא היה צריך לתת את הימין לפני מפלגת הימין. המציאות או היתה הפוכה מהשקפתו של כן-אליעזר, שאסונו של בני עדות-המיזרח הוא בפרולטריוזיה שלהם, כביכול.

יסודו ושושן בריאותו של עם מורדני הוא פרולטריון, כביטוי המתאים למציאות העכשווית. אלא, למרבה הצער, הקים המערך כ-50 שנות שילטונו גם לומפנפרולטריון (פרולטריון של סחכות) גדול, ומאחר ששיכבה זו וזה במידה רבה עם עדות-המזרח, יש לנו, כל בני העם הזה, בעיה חמורה ביותר. עלינו לנתץ את התרמית של החלוקה העדתית ולהציגה על כסיסה האמיתי, הוא הבסיס המעמדי.

"כל עוד בני עדות-המיזרח יתנו יד לדיכוי הפלסטינים, בני תרבותם בעם השכן, יהיו גם הם מדוכאים ומושכלים!"

לא נגזים אם נאמר, שהיכולת להפוך את ההמון למעמד-פועלים בעל הכרה היא שאלת עתידה של ישראל, כפי שהיא שאלת קיום ראשונית למדינה.

וזאת, מכיוון שמדינתנו קטנה מדי, רכה ובלתי-מגובשת כדי לשאת ולעבור את הגל העכו של הפשיוס בצורתו הישראלית, ולהשפיק ולהתקיים לאחר מכן.

כנאמר קודם, פרולטריון הסחכות נוהה נחשלותו אחרי הדמגוגיה הימנית הפשטנית, המעודרת את היצרים הבהמיים באדם, המשתלבים בניכור ובמיריות של קשוי החיים והיוצרות חומר-נפץ אימנטי.

חומר-נפץ זה הינו כלי-מישחק בידי הימין ותנאי לקיומו, לכן ידאג הימין תמיד לתבועה היצונית על אש קטנה או גדולה, כהתאם לצרכיו, ובאותו יחס גם למציאת אויבים מכפנים שחומר-נפץ זה יופנה נגדם.

ומכיוון שיש לשמור על קיומו וחידושו של חומר-נפץ זה, יש גם לשמור על שיכבה חברתית שתספק זאת, ולכן, במטרה להבטיח את קיומו, יבטיח הימין את קיומם של עדות-המיזרח כתת-תרבות, יעודר את המימונה והסחרנה, וישאירם כשמורות טבע לצרכיו הפרטיים ביותר, אך במטווה של טובת האומה. מסיבה זאת גם דומים להפליא ביטוייהם של פשיסטי כל העולם: "אויבי המדינה", "בוגדים", "תוקעי סכין בגב", וכו'. ביטויים אלה הופנו באופן שיגרת בארצות הפשיוס נגד אותם שהתגלו והוכרו לאחר מכן כגדולי התרבות האנושית והיו גם התיורץ לרדיפתם ולרציחתם.

טפוח בערות ושינאת זינם לא הביאה מעולם לפריחה ושילוב תרבותי פורה, ומכאן נובעת הסיבה לעקרונות התרבותיות של תנועות הימין בעולם, וכך גם בארץ אין בכוחה לפתח כל תרבות, אם כי יש בכוחה לחלק מכשירי טלוויזיה, וגם זאת משלם הציבור וישלם, בריבית קצוצה ובדמים מרובים — תרמי משמע. הימין עם "ההדר" הצבוע שלו, שמר כן-אליעזר כה מתפעל ממנו, הוביל ויוביל כתנועות אחיות לו בעבר בהדר רב ולקול תרועת-חצוצרות את כני-עמריהו לטבח, מבלי להתייחס כבר לטבח בני עמים אחים, שדמם כמוכן מותר.

הימין פוחד פחד מוות מתרבות פורחת. הדבר הוא באמת כנפשו, ולכן יעשה כל מאמץ להחזיר את העדות הנחשלות למקור נחשלותן.

הוא יעשה זאת על-ידי עידוד המסורת הרתית קנאית, שאת פרי באושיהו אנו אוכלים כבר עתה. אם כי כראש מטפחה עומדים אשכנזים, הרי השפעתה הדרסנית על בני עדות-המיזרח כבר ניכרת, כשבנחשלותם הינם משמשים מכשיר לתכניות ההתפשטות והדיכוי הלאומי של בני תרבותם — בני העם הערבי הפלסטיני.

בארץ זו לא תתאפשר התפתחותה של תרבות חדשה המבוססת על תרומתם של העדות השונות מבלי שתהיה מושתת על בסיס הומני ואחות העמים, וכזואת גם סובלנית לתרבויות שונות. ולכן, כל עוד בני עדות-המיזרח ילכו שבי אחרי סיסמות לאומניות פשיסטיות, ויתנו יד לדיכוי בני תרבותיהם בעם השכן, יהיו גם הם מדוכאים ומשפלים ומקופחים.

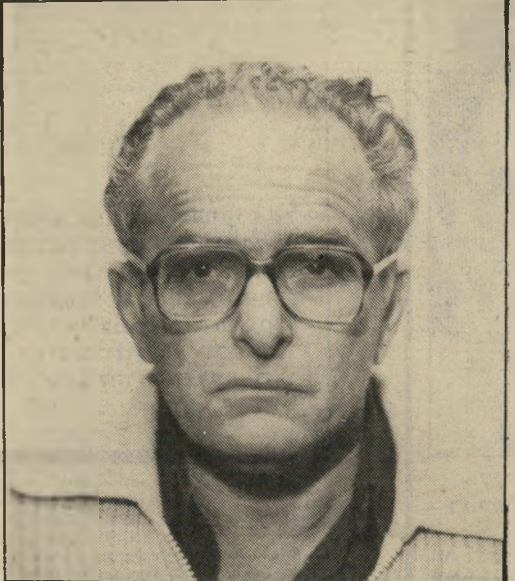
כבייתו של מר כן-אליעזר ויומרתיו לשמש כדובר עדות-המיזרח הן בבחינת יללת-צבוע העומד על הדם.

אמנון נוימן, נהריה

ערכיים המותרים בישראל — או שמא בתקופת שילטונו כגדה לא נפסלו ספרים, אלא רק לאחריה? ואם כן, איפה היה שומר תרבות זו ומרוע לא נשמע גיגיו או גיגיו מפלגתו על מעשה פראי זה?

אפשר היה לצפות שרוח רעה זו, שבן-אליעזר היה שותף בהעלאתה, תכה גם כאלה שקופחו וכוזו בגלל תרבותם, היא תרבות המיזרח, שהיא גם תרבותו. האם לא הכין שלא ניתן לקפח ולכוזת את התרבות הערבית מבלי לכוזת גם את בני-עדתו, במרוע או שלא במרוע?

בני עדות-המיזרח אלה, שהוא יוצא לכאורה להגנתם, הם

שנפעזו מכיוון התרבות הערבית ומפגיעה בזכויותיהם הטיביות של נושאייה בכיתם בגדה, ככיתם בשכונותיהם היהודיות בישראל.

כן-אליעזר שותף בדיעבד לכל אלה, ולכן חיליה לו מלהתעטף באצטלה של מגן עדות-המזרח. מעשיו מדברים בעד עצמם והוא טובל ושרץ בידו.

כדנקנר וכרכים אחרים, קצתי גם אני בהכרתת כתרים ובהעלאת קטורת למורשת יהדות המיזרח, רכניה, צדיקה, משוררה, שזכותם נמקומה עומרת. כככל תרבות, קמו גם ליהדות המיזרח מנהיגים, סופרים, רבנים שעלו עם עליית התרבות הערבית, שבתוכה חיו ושבתוכה גדלו, כפי שאיתה שקעו בשקוע תרבות זו. ככל הומניסט אשמח כפרוח תרבות כלשהי ואככה ריכוי תרבות ושקיעתה.

אין דבר זה מוסף או מוריד מזכותו ומיכולתו של בן העדה הנידחת והנחשלת ביותר לזכות במדינת-ישראל בהעלאת אישית מהירה ולהבאתו לאותה רמה טכנולוגית-תרבותית הקיימת אצלנו כיום, והמאפיינת לדאכוני רכובה את בני עדות-המערב. שמירת רמה טכנולוגית-תרבותית ספציפית לישראל הינה תנאי להישרדותנו כאיזור יחידה לאומית-תרבותית, ולא דווקא באספקט הצבאי.

כל המונע, אוביקטיבית, מבני עדות-המיזרח להשתלב במערך תרבותי זה, הוא-הוא הבוגר האמיתי בחזון הקמת מדינת ישראל.

התליך התברגנותו ותיחכומה התעשיתי של החברה הישראלית בעידוד המערך הביא, בהכרת, לגדול הפער המעמדי, שהתפור כהתאם לרמת-הכישורים של העדות השונות ויכולת התאמתם לצורכי החברה התעשייתית.

רק על-ידי מאמץ ושמירת מיבנה חברתי סוציאליסטי ניתן היה לגשר במהירות על פערה-השכלה, שאין להתעלם ממנו או להתכחש לו.

לארץ זו הורמו סכומי עתק, ששום ארץ-הגירה בעולם לא זכתה בהם. סכומים אלה הופנו בדיעבד לחיווקה הערכי והחומרי של הנוברנות, ולא להעלאתם התרבותית והכלכלית של בני עדות-המיזרח הנחשלות.

המערך שילם על מעלילו אלה בהתנוונותו האידאית-חברתית, ובהפסידו את השילטון. אך האם מסוגל הימין ב"הדר" לעזור למעמד המקופח, המתגלה בארץ ברמות עדות המיזרח? מה מהותו של ימין זה?

כככל ארץ בעולם, גם אצלנו הימין יונק את חיותו מעצם קיומה של שיכבה נחשלת באוכלוסיה, המשמשת עבורו הן כבסיס אלקטורלי והן כמקור להשתלטות על הרחוב על-ידי בריונות. הדבר נעשה כמוכן כהנהגתה של שיכבה חברתית אחרת, שהינה בעלת כישורים לתמרון בריונות זאת לפי צרכיה, והיוודעת

כאי-שמאל, הרואה בהומניזם ובאחות-עמים את הבסיס והזכות לקיומו הפוליטי, ומכונה על כך "בוגר", "אויב העם", ותוקע סכין בגב", עומד הנני מהצה, מתפעל מגל הכאב והביקורת למאמריו האחרונים של אמנון דנקנר, וזאת כשכל מי שגר בארץ ובמיוחד בשנים האחרונות, אמור היה לגדל זה מכבר עור-פיל ככל הנוגע לצביעות ולחוסר-הרגישות לגבי הנעשה מסביבו.

אומנם אין להסכים לניתוחו הרגשני והשיטחי של דנקנר במאמריו האחרונים, למרות שבמאמרם אחרים יודע הוא להציג את המציאות הישראלית כהווייתה.

מקור טעותו הינה יפהפיות-הנפש של הליברליזם הישראלי, שהוא לוקה בה בידוד עם סופרים אחרים הנוקטים באמות-מידה של מוסר-כפול, שסגלו לעצמם בתקופת המערך. הם אינם מסוגלים לראות את המהות שעומרת מאחרי אותה דמוקרטיה פורמאלית שהפקירה במשך כ-30 שנה את מחצית האוכלוסיה (עדות המיזרח וערבים) לכערות ונחשלות, ושימשו תשתית

"כבן עדות-המיזרח שותף בנימין בן-אליעזר לערכי התרבות הערבית; כמושל צבאי הוא שותף לרדיפתה!"

לכניית המערכת הפשיסטית העולה ומתגלה כמלוא עוצמתה וגמימותו בארץ.

אני מאמין שדנקנר אכן כתב את שכתב בדם ליבו, לאור האירועים האחרונים שבהם התגלה פרצופו האמיתי של המישטר, ושל אלה שמעשים מסוג וריקת הרמיון לא גרמו להם להתרגש כשלא פגעו ביהודים. אך דנקנר וחבריו מועדים לטעויות מסוג זה, מכיוון שאין בידם הכלים לניתוח מהות התופעות כפי שיש לאנשי-השמאל, לכן ידונו ויתרגשו במרבית המיקרים רק לגבי ההתרחשויות עצמן ולא כביביותיהן.

כצייני "אנשי-שמאל" כוונתי לא לכל אלה שזורירי-העט מדביקים להם תו של שמאל, ובה אמורים לחסלו ציבורית, אלא לאותם אנשים שבגישתם הפילוסופית, הסוציולוגית והכלכלית שנענים על בועז ויכין של התיאוריה המרכסיסטית.

דנקנר וחבריו אינם צבועים, לפחות, למרות הכל אינם גזענים — אלא אוניברסליים. בעוד שבועיתו של בנימין בן-אליעזר (הארץ, 4.3.83, "בין המיזרח והמערב") הרבה יותר סבוכה.

איש זה הינו פוליטיקאי ממוסר, הנאבק על נתח מהשלל הקואליציוני ומיפלגתו עושה זאת כפה מלא ובשקיקה, ומכונה למכור את כול בני עדות המיזרח עבור נידוד ערשים. בתקופת חייה הקצרים, הגיעה מיפלגתו להישגים מפליגים בשטח זה, כפי שהיתה לשתפה מלאה בכל מעשה הנבלה שנעשו בגדה — וזאת מבלי להתייחס לתפקידו הישיר והמביך של כן-אליעזר עצמו כמושלה הצבאי.

פגנה לתרגיל המטרולוגי של מר כן-אליעזר ביחס למהומה שהיתה קמה, אילו מתבטא היה דנקנר כנגד הערבים, כפי שהתבטא נגד עדות המיזרח.

מה לכן-אליעזר כי יליו? האם לא קרא, לא שמע, את ההתראות של אנשים מהמין ומן חלק מאנשי המרכז הפוליטי באומנם שכל העומד על רם נקיים ישלם בדמו הוא? האם לא שמע על מה שנעשה בגדה ב-10 השנים האחרונות?

האם לא חש, בהיותו מפקד בעל זכויות אכסולוטיות לחיי אדם שהופקדו בידי, איך נשמט הרסן האנושי מידי והופכו לכובש עריץ בתוקף הנסיבות, למרות ששילטונו שם החל בצורה "ליברלית" יחסית?

העם בישראל נוהג שנים ארוכות לקרוא בשלווה ולשמוע על הפקרת דמם של ערבים ושיחרור רוצחי ערבים.

מוחו נשטף כאדיאולוגיות פשיסטיות שהיכו שורשים בציבור ואכלו כל חלקה טובה — אדיאולוגיות המטיפות ל"זכויותינו והיסטורית" בהנמקות מיסטיות ובמטווה ראציונלי, והמנסות להצדיק את המשך שליטתו על עם זה, כמו את המשך הרגשת עליונותו התרבותית-טכנית-מוסרית.

כן-אליעזר הנכבד לא הכין ואיננו מכין עד היום, שגל המשטמה הלאומנית הזאת ישטוף בסופו של דבר אל מעבר לקו הירוק הזה, ויכה בבסיס קיומנו הלאומי, המרכיב משילובן של תרבויות שונות, ובניהם תרבות המיזרח שהיתה למרמס.

כן-אליעזר צודק כציינו, שאין תרבויות גבוהות ונמוכות ואיש אינו פטרוך להישגים האנושיים של גדולי המרע והתרבות בעולם. אך מה זה מסקנותיו האופרטיביות לגבי התרבות הערבית. כבן עדות-המיזרח הוא שותף לערכיה, וכמושל צבאי הוא שותף לרדיפתה השטית?

הידוע למר כן-אליעזר הנכבד על שבגדה נפסלו ספרים